

— Ești gata?

Dani nu pregetă să se întrebe cum putea cineva din lumea asta să fie gata pentru aşa ceva? Se concentră însă asupra singurei arme pe care o deținea, cea din mintea ei — în timp ce capul o durea îngrozitor —, și încuviință.

Hollis doar ce făcuse un pas când în spatele lor se auzi un zgomot asurzitor și un nou val de căldură, aproape de nesuportat, amenință să le împingă pe scări.

Acoperișul se prăbușea.

Se uitară una la cealaltă și apoi, fără emoție în glas, Hollis spuse:

— Închide ușa în urma noastră!

Dani își adună ultimele rămășite de curaj și chiar dacă vocea ei nu reuși să fie la fel de calmă ca a celeilalte femei, cel puțin nu-i tremură.

— Bine, zise ea, închizând ușa în urma lor, după care începură să coboare în iad.

1

Marți, 7 octombrie

— Iar ai avut acel vis azi-noapte, nu-i aşa?

Dani nu-și desprinse ochii de la ceașca de cafea decât atunci când tăcerea se prelungi mai mult decât era firesc într-o conversație; se uită la sora ei.

— Da. Iar am avut acel vis.

Paris se așeză la celălalt capăt al mesei, ținând ceașca de cafea cu amândouă mâinile.

— A fost la fel ca până acum?

— În mare parte, da.

— Atunci înseamnă că *nu* a fost la fel. Ce a fost diferit de data asta?

Dani nu voia să-i răspundă la întrebare, dar o cunoștea prea bine pe sora ei ca să se lupte cu inevitabilul; când Paris își punea ceva în minte, era la fel de greu de oprit precum valurile dezlănțuite ale mării.

— De data asta, era localizat în timp. Era ora 2.47 după-amiaza, 28 octombrie.

Paris întoarse capul să se uite la calendarul fixat pe frigider cu magneti ce reprezentau personaje din *South Park*.

— Zici că era 28, nu? Anul ăsta?

- Da.
 — Adică peste trei săptămâni.
 — Mi-am dat seama și eu.
 — Și personajele din vis erau aceleași?

Dani încuviiță.

— Da, aceiași oameni. Aceleași discuții. Același depozit în flăcări. Aceeași senzație de soartă tragică.

— Deci a fost la fel, numai că de data asta ai văzut și ora, nu?

— Nu e niciodată *exact* la fel, știi doar. Probabil că o parte din vis e simbolică și n-am de unde să știu care părți nu trebuie interpretate ca atare. Știu doar ce văd; sunt întotdeauna mici schimbări, uneori ciudate. Câte un cuvânt diferit, câte un gest. Cred că pistolul pe care-l ținea Hollis în mâna nu era același. Și Bishop purta de data asta o haină neagră de piele; altă dată purta o jachetă impermeabilă, închisă la culoare.

— Dar sunt mereu aceiași. Oamenii ăștia doi apar întotdeauna în vis, nu?

— Întotdeauna.

— Niște oameni pe care nu-i cunoști.

— Oameni pe care nu-i cunosc... încă. Dani se încruntă un moment privind ceașca de cafea, apoi clătină din cap și se uită din nou la sora ei, care o privea fix. În vis, am senzația că-i cunosc foarte bine. Îi înțeleg, dar într-un fel greu de explicat.

— Poate pentru că au și ei capacitatea de medium.

Dani ridică din umeri.

— Poate.

— Și s-a terminat...

— ...așa cum se termină mereu. Sfârșitul nu se schimbă niciodată. Închid ușa în urma noastră și coborâm scările. Știu că acoperișul a început să se prăbușească. Știu că nu vom putea

să ieșim pe unde am intrat. Știu că ceva îngrozitor și malefic ne așteaptă la subsolul clădirii, știu că ni se întinde o cursă.

— Și cu toate astea, coborâți scările.

— Nu mi se pare că avem de ales.

— Sau poate că e o alegere pe care ai făcut-o deja, înainte de a pune piciorul în clădire, spuse Paris. Poate că alegerea o faci chiar acum. Cum ai văzut ce dată era?

— M-am uitat la ceasul de mână.

— Al tău? Nici una dintre noi nu putem să purtăm ceas.

Dani adăugă, încă ezitând:

— Și nu era genul de ceas pe care l-aș purta dacă aş putea.

— Cum era?

— Arăta... ca un ceas de soldat. Mare, negru, electronic. Cu multe butoane și mai multe ecrane. Ca și cum ar fi putut să-mi arate ora în Beijing, dar și latitudinea și longitudinea. La naiba, era posibil să traducă și din sanscrită în engleză, la cât mă pricep eu.

— Și ce crezi că înseamnă asta?

Dani oftă.

— Cu un an de psihologie la activ, e normal ca orice lucru să însemne ceva pentru tine.

— Când e vorba de visele tale, da, orice lucru înseamnă ceva. Știm amândouă asta. Hai, Dani, spune! De câte ori ai avut visul ăsta?

— De câteva ori.

— De vreo șase ori, din câte știu eu — și pun pariu că nu mi-ai spus de la început.

— Și?

— Dani!

— Uite, nu contează de câte ori am avut visul ăsta. N-are nici o importanță, pentru că nu e premonitoriu.

— Pe mine era cât pe ce să mă păcălească.

Dani se ridică de la masă și se îndreptă spre chiuvetă, cu ceașca în mâna.

— Păi da, nu tu ai visat.

Paris se întoarce, dar nu se ridică de pe scaun.

— Dani, tu de-asta ai venit aici, în Venture, nu? Nu pentru mine, ca să am pe umărul cui să plâng, să mă ajută să trec peste divorțul ăsta urât, ci din cauza visului, nu-i aşa?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu înțelegi pe naiba!

— Paris...

— Spune-mi adevărul. Nu mă face să ți-l smulg cu forța.

Dani se întoarce, sprijinindu-se cu spatele de blat, dându-și seama din nou, cu tristețe, că nu va putea niciodată să ascundă adevărul de sora ei, nu pentru mult timp.

În parte, acest lucru se datora faptului că erau gemene.

Paris își purta tuns scurt părul arămu și lucios — spunea că e în perioada de renăstere de după divorț — și era puțin cam prea slabă, dar în rest, când Dani se uita la ea, era ca și cum s-ar fi privit în oglindă. Dani se obișnuise de mult cu acest lucru și îl privea ca pe un avantaj: observând jocul emoțiilor de pe chipul expresiv al lui Paris, Dani învățase să-și ascundă propriile simțiri.

Cel puțin de ceilalți, dacă nu și de Paris.

— Am promis amândouă, îi reaminti sora ei, să nu vorbim despre viața personală, gândurile și emoțiile noastre. Și am ajuns să ne priceprim de minune să le ascundem. Să ținem ușa închisă. Dar eu îmi amintesc cum s-o deschid, Dani. Amândouă ne amintim.

Bineînțeles, nu era un lucru neobișnuit ca între gemenii identici să existe o legătură deosebită, dar pentru Dani și Paris, acea legătură, aşa cum spunea o prietenă de-a lor din copilărie, „îți dădea fiori”. Era ceva mai mult decât apropiere, mai mult

decât faptul că una termina propoziția celeilalte sau că se îmbrăcau la fel, ori că se jucau dându-se una drept cealaltă.

Dani și Paris, mai ales la începutul copilăriei, erau mai degrabă ca două jumătăți ale aceleiași persoane decât două identități diferite. Paris era jumătatea mai solară, pusă pe șotii, tot timpul veselă, deschisă și încrezătoare, extrovertită. Dani era mai tăcută, mai liniștită, precaută, chiar secretoasă. Își ieșea greu din fire, nu avea încredere în oricine și era mult mai interiorizată decât sora ei.

Tatăl lor le spunea Noapte și Zi — și nu era singurul care interpretase greșit aparențele.

Dani și Paris preferau aşa, ca numai ele să stie adevărul. Învățaseră de mici să ascundă sau să mascheze legătura mentală și emoțională care se crea cu ușurință între ele, descoperind în cele din urmă cum să construiască „ușa” despre care vorbea Paris.

Aceasta le oferea intimitate, să fie singure cu propriile gânduri și simțiri, ceva ce majoritatea oamenilor n-au învățat niciodată să aprecieze. Pentru gemene, acest lucru le oferise în sfârșit posibilitatea ca măcar să înceapă să experimenteze viața ca persoane unice, și nu ca jumătăți ale aceluiași întreg.

Cu toate acestea, lui Dani îi era dor de apropierea care existase între ele în trecut. În prezent, nu le despărțea decât o ușă — care acum nu prea se mai deschidea, căci gemenele treuseră puțin de treizeci de ani și apucaseră pe drumuri foarte diferite în viață.

Clătinând ușor din cap, Dani spuse.

— Bine, fie! Am început să am acest vis acum câteva luni, astă-vară. Când fiica senatorului a fost ucisă de criminalul în serie din Boston.

— Cel pe care nu l-au prinș încă, nu?